

Kulturdepartementet
Postboks 8030 Dep
0030 Oslo

Oslo, 11. november 2014

STATEN OG DEN NORSKE KIRKE – ET TYDELIG SKILLE

Vi viser til departementets utsendelse av 2. september 2014, høringsnotatet *Staten og Den norske kirke – et tydelig skille*. IKO - Kirkelig pedagogisk senter er ikke av de inviterte til å avgi høringsuttalelse, men styret ønsker likevel å komme med en uttalelse relatert til trosopplæringen.

Siden 2004 har Stortinget gitt øremerkede bevilgninger til trosopplæringsreformen. I høringsnotatet er det foreslått at alle bevilgninger skal gis i et rammetilskudd der kirken og ikke staten skal bestemme fordelingen mellom de formålene bevilgningen er rettet mot. Trosopplæringsmidlene blir altså en del av dette rammetilskuddet.

IKO ser i utgangspunktet positivt på at det gis et rammetilskudd til Den norske kirke og at ikke hele tildelingen blir styrt av øremerking og detaljerte bestemmelser om bruken av bevilgningene. Når det gjelder trosopplæringsmidlene er det likevel gode grunner for å ikke inkludere disse i rammetilskuddet. En slik manglende videreføring av øremerkede trosopplæringsmidler kan også være en ansvarsfraskrivelse fra statens side.

Grunnen til trosopplæringsreformen må, fra statens side, være FNs menneskerettigheter. Barnekonvensjonen sier i sin artikkel 27: Partene anerkjenner ethvert barns rett til en levestandard som er tilstrekkelig for barnets fysiske, psykiske, åndelige, moralske og sosiale utvikling.

Det er altså statens oppgave å sørge for penger nok også til barns åndelige utvikling. Trosopplæringsreformen er statens tiltak for å oppfylle menneskerettene staten har forpliktet seg på. Dette er en grunnleggende årsak til Stortingets trosopplæringsreform, og er en menneskerett.

Staten har ikke samme forpliktelse til å finansiere kirker. Det er ingen menneskerett som sier at staten skal finansiere livssynssamfunn. Derfor vil det være enklere i fremtiden å skjære ned på kirkebevilgningene enn det vil være å skjære ned på trosopplæringsmidlene.

Trosopplæringsreformen er ikke en reform bare for Den norske kirke. Alle tros- og livssynssamfunn får penger fra denne reformen. Hvis pengene i stedet går inn i den generelle støtten forsvinner statens reform og fokus på barns åndelige utvikling, og blir bare religionsstøtte.

Hvis statens bevilgninger til trosopplæring blir en del av finansieringen av kirken, kan staten både redusere bevilgninger og samtidig hevde at de oppfyller sine forpliktelser overfor menneskerettighetene.

IKO's styre støtter derfor forslaget som er fremmet fra vår arbeidsgiverorganisasjon, KA, om et nytt første, andre og tredje ledd i kirkelovens § 22. *Statens økonomiske ansvar:*

Staten utreder følgende utgifter etter budsjettforslag fra Kirkemøtet:

- a) *En landsdekkende prestedtjeneste*
- b) *En landsdekkende trosopplæring***
- c) *Utgifter til bispetjenesten, regionale og sentrale kirkelige organer*
- d) *Utgifter til døvemenigheter og samisk kirkeliv*

Kirkemøtets budsjettforslag skal også omfatte statlige bidrag til diakoni, kirkelig undervisning og kirkemusikk i soknene, kirkevalg og andre lokale, regionale og nasjonale kirkelige formål.

Utgiftsdekningen skal gi grunnlag for at hvert sokn skal være betjent av prest i et omfang som sikrer soknets medlemmer mulighet for regelmessig gudstjenestefeiring, tilgang til kirkelige handlinger og nødvendig samordning med soknets virksomhet.

Utgiftsdekningen til trosopplæring skal gi grunnlag for at det gis tilbud om regelmessig trosopplæring for alle dømte i alderen 0 til 18 år.

Vennlig hilsen
på vegne av IKOs styre

Marianne Uri Øverland
direktør